

блѣсна въ корема варакосаното, събори зеленото, свали качулката на пѣстрото, плесна ухиленото лице на жълтото, а моравото само падна отъ страхъ. Дигна се шумъ и кръсъкъ . . .

Нѣкъде надалечъ удари камбана. Друга наблизу отвърна. И свети Николай, който гледаше всичко това отгоре, не се стърпѣ и викна строго отъ иконата:

— Какво е това чудо? Нѣмате ли страхъ отъ Бога? Хората отиватъ на черква — Христосъ възкрѣсва, а пѣкъ вие кавги сте почнали! Я се прибирайте по-скоро въ панера, и се залепвайте, че срамота е утре да ви намѣрятъ на тоя редъ! . . .

*

На другата вечеръ Ванката се наведе отъ леглото и попита тихичко:

— Слушай, тукъ ли си? . . .

— Тукъ-тукъ . . . — отвърна щурчето. — Е, какъ е? Кое яйце си избра?

— То се знае кое — малкото. Много ти съмъ благодаренъ. Надвихъ всички. Единайсетъ счупихъ — и пакъ здраво остана. Ще си го скрия за догодина. Ами на тебе какво да дамъ? Искамъ да ти подаря нѣщо. Вземи латерничката ми — ти обичашъ да си посвирвашъ . . .

— Хе-хе! — засмѣ се щурчето. — Благодаря, благодаря. Съ чужда свирка азъ не свиря. Имамъ си своя. Мене ми стига само, че има кой да ме слуша. Ха, сега, затвори очи да ти посвира . . . Кри-кри, кри-кри, спи-спи . . .

К. Константиновъ

